

Dosarul nr. 2ra-1735/18

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru- (judecător Svetlana Tizu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău - (judecători Liuba Pruteanu, Virgiliu Buhnaci, Maria Guzun)

Î N C H E I E R E

19 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecător

Judecători

Svetlana Filincova

Dumitru Visternicean

Luiza Gafton

examinând admisibilitatea recursului declarat de Irina Ungureanu,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Irina Ungureanu
împotriva SRL „Ahile Com” privind constatarea faptului, obligarea efectuării înscrierilor
în carnetul de muncă, obligarea de a transfera contribuțiile de asigurări sociale, încasarea
compensației pentru concediul de odihnă nefolosit și repararea prejudiciului moral,
împotriva deciziei din 23 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost
respins apelul declarat de Irina Ungureanu și menținută hotărârea din 12 aprilie 2017 a
Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 21 iulie 2016, Irina Ungureanu a depus cerere de chemare în judecată împotriva
SRL „Ahile Com” privind constatarea faptului, obligarea efectuării înscrierilor în carnetul
de muncă, obligarea de a transfera contribuțiile de asigurări sociale, încasarea
compensației pentru concediul de odihnă nefolosit și repararea prejudiciului moral (f.d.
3-6).

În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat că, la 03 octombrie 2015, a fost angajată
la întreprinderea SRL „Ahile Com” în calitate de bucătar în cafeneaua „Eden”, situată în
mun. Chișinău, str. Gheorghe Cașu, 32/2.

A menționat că în ziua angajării a semnat contractul individual de muncă și a
prezentat angajatorului carnetul de muncă, însă angajatorul nu i-a eliberat copia
contractului individual de muncă.

Reclamanta a menționat că durata săptămânală a timpului de muncă constituia 6 zile lucrătoare, iar durata zilnică a timpului de muncă constituia în medie 10 ore pe zi. Salariul lunar constituia 5200 lei, din calculul 200 lei pe zi.

A remarcat că, în luna mai 2016, i-a devenit cunoscut faptul că angajatorul urmează să-și înceteze activitatea comercială a cafenelei „Eden” în luna iulie 2016 și, în urma lichidării unității, toți salariații urmează să fie concediați. În legătură cu acest fapt, la 30 mai 2016, a solicitat angajatorului încetarea contractului individual de muncă, iar la 15 iunie 2016 a solicitat eliberarea carnetului de muncă și achitarea salariului.

A afirmat că angajatorul, în mod brutal, a refuzat să-i achite salariul și i-a eliberat carnetul de muncă fără înscrierea că este concediată de la întreprindere.

De asemenea, reclamanta a invocat că în carnetul de muncă este înscrisă incorect data angajării sale la întreprindere, și anume în loc de 03 octombrie 2015 a fost greșit înscrisă data de 15 decembrie 2015.

Reclamanta a mai susținut că, după eliberarea carnetului de munca, a mai lucrat la întreprindere până la 18 iunie 2016, iar la data de 20 iunie 2016 nu a ieșit la lucru, deoarece, în această zi au încetat relațiile de muncă cu angajatorul.

A relatat că, la 18 iunie 2016, înregistrându-se la consultație medicală la Policlinica nr. 8, unde i s-a cerut polița de asigurare obligatorie în medicină, a aflat că aceasta nu este valabilă, deoarece nu a fost achitată de către angajator. Prin urmare, a concluzionat că nu a fost angajată oficial la muncă la SRL „Ahile Com”.

La 21 iunie 2016 a înaintat prin poștă o cerere prealabilă, prin care a solicitat de la angajator acceptarea demisiei, achitarea salariului și indemnizației pentru concediul de odihnă anual nefolosit, corectarea în carnetul de muncă a datei angajării, eliberarea ordinului de angajare și contractului individual de muncă, eliberarea certificatului despre salariu, calcularea și transferarea în bugetul de asigurări sociale de stat a contribuțiilor de asigurări sociale de stat obligatorii.

Mai susține că, la 16 iulie 2017, angajatorul a chemat-o lângă cafeneaua „Eden” și i-a achitat salariul, iar indemnizația pentru concediul de odihnă anual nefolosit a refuzat s-o achite. La fel, angajatorul a refuzat să corecteze în carnetul de muncă data angajării la serviciul, precum și să-i elibereze ordinul de angajare, contractul individual de muncă din 03 octombrie 2015, certificatului despre salariul și să transfere în bugetul de asigurări sociale de stat contribuțiile de asigurări sociale de stat obligatorii.

În drept, acțiunea a fost întemeiată pe prevederile art. 71 , art. 10, art. 58, art. 65-67, art.85, art. 112, art. 119, art. 329-330, art. 332, art. 354-355 Codul muncii, art. 90 lit. i), art. 94 alin. (1), art. 138 alin. (5), art. 166-167 Cod de procedură civilă.

Reclamanta a solicitat constatarea faptului admiterii sale la muncă la SRL „Ahile Com” în funcția de bucătar din 03 octombrie 2015 și obligarea pârâtului să corecteze în carnetul de muncă înscrierea despre data angajării, cu înscrierea datei corecte – 03

octombrie 2015; obligarea pârâtului să introducă în carnetul de muncă înscrierea privind demisia din data de 20 iunie 2016; obligarea pârâtului să transfere în bugetul asigurărilor sociale de stat contribuțiile de asigurări sociale obligatorii pentru perioada 03 octombrie 2015 – 20 iunie 2016; încasarea indemnizației pentru concediul de odihnă anual nefolosit în sumă de 5200 lei; încasarea sumei de 10000 lei cu titlu de compensație pentru prejudiciul moral; compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 12 aprilie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată (f.d. 80, 82-86).

Colegiul civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, prin decizia din 23 ianuarie 2018, a respins apelul declarat de Irina Ungureanu, a menținut hotărârea din 12 aprilie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 123-130).

La 02 iulie 2018, Irina Ungureanu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei din 23 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie admisă integral acțiunea înaintată (f.d.165-167).

Reiterând motivele de fapt și de drept invocate în instanțele ierarhic inferioare, recurenta în cererea de recurs și-a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea din 12 aprilie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, considerând că sunt ilegale, neîntemeiate și care urmează a fi casare integral cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă integral.

În susținerea poziției sale, recurenta a indicat că de către prima instanță și instanța de apel nu au fost aplicate prevederile art. 5 lit. s), art. 7¹ art. 9 alin. (1), lit. n), lit. o), art. 10 alin. (2) lit. o), art. 58 alin. (3) din Codul muncii, iar aprecierea probelor de către instanțele ierarhic inferioare poartă un caracter arbitrar.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 25 iulie 2018, Curtea Supremă de Justiție a expediat intimatului o copie a cererii de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii copiei respective (f.d. 141).

Prin referința depusă la 12 septembrie 2018, SRL „Ahile Com”, reprezentată de avocatul Nicolae Roșca, a solicitat respingerea recurs declarat de Irina Ungureanu ca fiind inadmisibil, luând în considerare faptul că cererea de recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă (f.d. 143-146).

Verificând argumentele invocate de recurent în cererea de recurs, pe baza materialelor din dosar, completul Colegiului civil, comercial și de contencios

administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Irina Ungureanu este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 433 lit. a¹) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art.429 alin.(5).

În conformitate cu art. 429 alin. (4) și (5) Cod de procedură civilă, nu pot fi atacate cu recurs:

- a) deciziile de trimitere a cauzei la rejudecare care nu se supun niciunei căi de atac;
- b) hotărârile în privința cărora apelul a fost retras în modul prevăzut la art.374;
- c) deciziile emise de instanța de apel, fără drept de recurs.

Nu pot fi atacate cu recurs hotărârile în a căror privință persoanele indicate la art.430 nu au folosit calea apelului prevăzută de lege. Persoana care nu a folosit apelul poate ataca cu recurs decizia instanței de apel prin care i s-a înrăutățit situația, în partea care se referă la înrăutățirea situației. O hotărâre susceptibilă de apel și de recurs poate fi atacată, în cadrul termenului de apel, direct cu recurs dacă părțile consimt expres în fața primei instanțe prin înscris autentic sau prin declarație verbală consemnată expres în procesul-verbal. În acest caz, recursul poate fi exercitat numai pentru încălcarea sau aplicarea eronată a normelor de drept material.

În speță, recursul este declarat împotriva deciziei din 23 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care poate fi atacată cu recurs și respectiv recursul declarat de Irina Ungureanu nu poate fi considerat inadmisibil în temeiul art. 433 lit. a¹) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. b) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434.

În corespundere cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Potrivit scrisorii de însoțire nr. 5340 (f.d. 131), decizia din 23 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expedită în adresa participanților la proces la 26 aprilie 2018.

După cum rezultă din înscrisurile anexate la cererea de recurs, recurenta a recepționat decizia contestată la 03 mai 2018 (f.d. 138).

Prin urmare, recursul, depus la data de 02 iulie 2018, se consideră a fi declarat în termen.

În conformitate cu art. 433 lit. c) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare.

În speță, recursul a fost declarat de Irina Ungureanu, care este parte a procesului civil, astfel temeiul stipulat de art. 433 lit. c) Cod de procedură civilă nu are incidență.

Potrivit art. 433 lit. d) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

La caz, completul relevă că nici temeiul prevăzut de art. 433 lit. d) Cod de procedură civilă nu este aplicabil.

Luând în considerare cele constatate supra, completul conchide că recursul nu poate fi considerat inadmisibil în baza temeiurilor enumerate la art. 433 lit. a¹), b), c) sau d) Cod de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului raportor cu privire la încadrarea celor invocate în recurs în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2)-(4) Cod de procedură civilă, completul constată existența temeiului de inadmisibilitate stipulat la art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă.

Conform art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Potrivit art. 432 alin. (2) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Conform art. 432 alin. (3) Cod de procedură civilă, se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale

Art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă prevede că, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Aceste dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii a 2-a, Cap. XXXVIII, Cod de procedură civilă, are un caracter

devolutiv și privește în exclusivitate probleme de drept material și procedural, verificându-se legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

Astfel, sarcina instanței de recurs la această etapă este de a verifica temeiurile recursului și argumentele privind caracterul ilegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În speță, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate. Iar, din conținutul cererii de recurs rezultă că, în mare parte, recurenta a reluat criticile formulate în fazele procesuale anterioare, asupra cărora instanța de apel și instanța de fond s-au pronunțat cu suficientă putere de convingere, iar invocarea pretinselor încălcări admise de instanțele inferioare nu sunt suficient de fundamentate și nu au vocația de a conduce la modificarea soluției în prezenta cauză civilă.

Completul evidențiază că, în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedura de examinare a admisibilității unui recurs în materie civilă trebuie să corespundă în principiu garanțiilor unui proces echitabil, consfințite de art. 6 din CEDO, în special cu referire la dreptul de acces liber la justiție și la dreptul subsecvent de a fi audiat de o instanță judecătorească (hotărârile *Delcourt* contra Belgiei din 17 ianuarie 1970 și *Erfar-Avef* contra Greciei din 27 martie 2014).

În acest context, completul reține că dreptul unei persoane de acces liber la justiție poate fi limitat, inclusiv prin instituirea procedurii de examinare a admisibilității recursului, or, prin însăși natura lor, condițiile pentru examinarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile stabilite pentru o cale de atac ordinară. Asemenea rigori urmăresc scopul de aplicare și interpretare unitară a legislației și îndeplinesc funcțiile de administrare eficientă a justiției, fiind în deplină concordanță cu art. 6 din CEDO (hotărârea *Trevisanato* contra Italiei din 15 septembrie 2016).

Completul învederează că obligația de a motiva un act judecătoresc poate varia în funcție de natura actului în cauză (hotărârea *Hansen* contra Norvegiei din 2 octombrie 2014), iar în concepția CtEDO, nu se impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (hotărârea *Nersesyan* contra Armeniei din 19 ianuarie 2010).

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Din considerentele nominalizate și având în vedere faptul că instanța de apel și instanța de fond au examinat cauza sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor, argumentele principale ale recursului, care sunt similare argumentelor invocate în instanța de apel, au fost verificate minuțios la judecarea cauzei în ordinea de apel, completul ajunge în mod unanim la concluzia de a considera recursul declarat de Irina Ungureanu inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 433 lit. a) și 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Irina Ungureanu se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Svetlana Filincova

Judecători

Dumitru Visternicean

Luiza Gafton